

které zařadí jednotlivých staničních mistrů s nižším než předepsaným školním vzděláním do skupiny III. a) připouští pod podmínkou, že konají skutečně příslušnou službu, mají nejméně dobrou kvalifikaci, svou inteligencí a dosavadním služebním výkonem a chováním plně uspokojují a jsou v každé směru důvěry hodni. Výnosem ministerstva železnic ze dne 9. prosince 1921 č. 52.875-I/3 byla podmínka plně uspokojivého výkonu služby vyložena v ten rozum, že u zaměstnanců, kteří neovládají služební řeči slovem i písmem, pokud toho vyžaduje služba jejich odvětví, aspoň dostatečně, nemůže býti výkon jejich služby nazván uspokojivým. Tento výklad ministerstva železnic, tedy téhož státního orgánu, který ve vlastní působnosti nařídil rozdělení skupiny III. a stanovil jeho podmínky, byl a jest pro posouzení nároku žalobce závazným. Jak podmínka dostatečného ovládnutí služební řeči, tak i jinak plně uspokojivého služebního výkonu a plně důvěryhodnosti jsou pojmy relativními, při nichž smí rozhodovati jen zájem služby. Soud může rozhodovati o žalobním nároku jen v tom směru, zda spočívají důvody, pro jeho zamítnutí udané, na pravdivém skutkovém podkladu a zda vůbec mohou jeho zamítnutí odůvodniti. Bylo zjištěno, že žalobce sám ve svém osobním výkazu se o své znalosti české řeči nezmínil, že dle zprávy dopravního kontrolora z 19. února 1924 ovládá služební jazyk sotva dostatečně, a že dle osobního výkazu nebyla jeho způsobilost po stránce jazykové uznána a nebyl od zkoušky ze služebního jazyka osvobozen. Uváží-li se ještě, že nezáleží výhradně na znalosti služební řeči, nýbrž i na skutečném jejím užívání a ochotě jí užívat, sluší zamítnutí žalobce nároku již z důvodu nedostačující jazykové kvalifikace pokládati za odůvodněné a to bez ohledu na důkazy, které žalobce o své znalosti češtiny nabízel. Tím odpadá potřeba zabývat se dalšími důvody, ze kterých žalovaná strana navrhuje zamítnutí žalobní žádosti, že totiž služební výkon žalobců plně neuspokojuje ani v technickém směru a že žalobce není hoden plné důvěry.

Čís. 4369.

Rozřadí železničních zaměstnanců do skupiny III. a), III. b) (nař. min. železnic ze dne 18. června 1921, č. 35.081-1/3, věstník min. železnic ročník III., č. 38, č. 84 a prováděcí nařízení č. 85).

Výkon služby železničního zaměstnance, jenž aspoň dostatečně není slovem a písmem mocen řeči služební, nelze ve smyslu druhého odstavce prováděcího nařízení nazvat uspokojivým.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1924, Rv I 1437/24.)

Žalobce byl ve službách státních drah od roku 1908, posléze byl v roce 1919 jmenován asistentem v X. hodn. tř. statu III.; při rozřadí tohoto statu byl zařazen od 1. ledna 1921 do statu III. b). Předběžné vzdělání žalobce bylo: škola obecná, měšťanská a elektrotechnická škola v Teplicích. České řeči nebyl žalobce mocen. Když jeho žádost o zařadí do statu III. a) a propočítání let v něm byla příslušnými že-

lezničními úřady zamítnuta, domáhal se žalobce zařazení do statu III. a) a propočítání let v něm žalobou, jež byla zamítnuta soudu všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Rozdělením skupiny III. na skupinu III. a) a skupinu III. b) a zařazením žalobce do skupiny III. b) neutrpěl žalobce žádné újmy na posavadních požitcích a jiných nabytých právech zaručených mu v Šu 40 služební pragmatiky a nemá proto práva si z toho důvodu stěžovati. Nároku, by byl zařazen do skupiny III. a) podle prvního odstavce přechodných ustanovení prováděcího nařízení ministerstva železnic z 18. června 1921, čis. 35.081 nemá, poněvadž jeho předběžné vzdělání nedosahuje míry, pro toto zařazení stanovené. Nestačí pouhé absolvování měšťanské školy, nýbrž musí býti doplněno buď dvouletou školou obchodní neb učebním během na škole měšťanské. Žalobce nemůže se vykázati ani tím ani oním. Elektrotechnické učiliště v Teplicích, které žalobce dle svého udání po odbyté měšťanské škole jeden rok navštěvoval, není v prováděcím nařízení uznáno za rovnocenné s dvouletou obchodní školou neb učebním během, a žalobce neuvedl ničeho, z čeho by se dalo souditi, že poskytuje stejné všeobecné vzdělání. Podle druhého odstavce citovaných přechodných ustanovení mají se ze zaměstnanců, kteří mají nižší vzdělání, zařaditi do skupiny III. a) pouze ti, kdo skutečně konají příslušnou službu, mají nejméně dobrou kvalifikaci, svou inteligencí a dosavadním služebním výkonem a chováním plně uspokojují, a jsou v každém ohledu důvěryhodní. Ku popření žalobního nároku stačí, že žalobce není mocen služební řeči, neboť dle autentického a proto závazného výkladu, kterého se dostalo prováděcímu nařízení předloženým výnosem ministerstva železnic z 9. prosince 1921, č. 52875-I/3, nemohou si úředníci skupiny III., kteří neovládají služební řeči ve slově i písmě aspoň dostatečně, činiti nárok na zařazení do skupiny III. a), poněvadž výkon jejich služby nemůže býti nazván uspokojivým. Tím jest vyvrácena námitka, že prováděcí nařízení samo se o znalosti služební řeči jako podmínce zařazení do skupiny III. a) nezmiňuje. Jakou měl žalobce celkovou kvalifikaci v roce 1918, nemá pro posouzení zažalovaného nároku vůbec významu.

Čís. 4370.

Potvrdil-li odvolací soud rozsudek prvního soudu, zrušil ho však ve výroku, jímž nebyla připuštěna námitka započtení, jde o usnesení odvolacího soudu, jež lze napadati pouze rekusem za podmínek Šu 519 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1924, Rv I 1438 24.)

Procesní soud první stolice odsoudil žalovanou k zaplacení omezené pohledávky žalobní a o námitce započtení rozhodl ve výroku tak, že se